

ΎΜΝΟΣ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ (ΎΜΝΟΣ ΑΣΜΑΤΩΝ)

1

2

3

4

5

6

7

8

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ, ΑΥΤΟ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΑ.

² Ας με φιλήσει με τα φιλήματα του στόματός του. Επειδή, η αγάπη σου είναι καλύτερη παρά το κρασί.

³ Εξαιτίας τής ευωδίας των καλών μύρων σου, το όνομά σου είναι μύρο ξεχυμένο· γι' αυτό οι νεάνιδες σε αγαπούν.

⁴ Έλκυσέ με· θα τρέξουμε πίσω σου· ο βασιλιάς με έβαλε μέσα στα εσωτερικά δωμάτιά του· θα βρίσκουμε αγαλλίαση και ευφροσύνη σε σένα, θα θυμόμαστε την αγάπη σου περισσότερο παρά το κρασί· εκείνοι που έχουν ευθύτητα σε αγαπούν.

⁵ Είμαι μελανή, αλλά χαριτωμένη, θυγατέρες τής Ιερουσαλήμ· σαν τα σκηνώματα του Κηδάρ, σαν τα παραπετάσματα του Σολομώντα.

⁶ Μη βλέπετε σε μένα, ότι έχω γίνει μελανή, επειδή ο ήλιος με έκαψε· οι γιοι τής μητέρας μου οργίστηκαν εναντίον μου· με έβαλαν φύλακα στους αμπελώνες· όμως, τον δικό μου αμπελώνα δεν φύλαξα.

⁷ Ανάγγειλέ μου, εσύ, τον οποίο αγαπάει η ψυχή μου, πού ποιμαίνεις, πού αναπαύεις το ποίμνιο το μεσημέρι· γιατί να γίνω σαν μια περισκεπασμένη ανάμεσα στα κοπάδια των συντρόφων σου;

⁸ Αν δεν το γνωρίζεις από μόνη σου, ωραία ανάμεσα στις γυναίκες, βγες εσύ πίσω από τα ίχνη τού ποιμνίου, και ποίμνιζε τα κατσικάκια σου, κοντά στις σκηνές των βοσκών.

⁹ Με τα άλογα των αμαξών τού Φαραώ σε έχω εξομοιώσει, αγαπημένη μου.

¹⁰ Τα σαγόνια σου είναι ωραία με τις σειρές των μαργαριταριών, και ο τράχηλός σου με τα περιδέρια.

¹¹ Θα σου φτιάξουμε αλυσίδες χρυσές, με στίγματα από ασήμι.

¹² Ενώσω ο βασιλιάς κάθεται στο τραπέζι του, ο νάρδος μου ξεχύνει την οσμή του.

¹³ Δεμάτι από σμύρνα είναι σε μένα ο αγαπητός μου· θα διανυχτερεύει ανάμεσα στους μαστούς μου.

¹⁴ Ο αγαπητός μου είναι σε μένα σαν κύπρινο τσαμπί στους αμπελώνες τού Εν-γαδδί.

¹⁵ Δες, είσαι ωραία, αγαπητή μου· δες, είσαι ωραία· τα μάτια σου είναι σαν των περιστεριών.

¹⁶ Δες, είσαι ωραίος, αγαπητέ μου, ναι, είσαι χαριτωμένος· και το κρεβάτι μας είναι ανθηρό.

¹⁷ Τα δοκάρια των σπιτιών μας είναι κέδροι, τα σανιδώματά μας από κυπαρίσσι.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 2

Εγώ είμαι το άνθος τού Σαρών, και το κρίνο των κοιλάδων.

² Όπως το κρίνο ανάμεσα στα αγκάθια, έτσι είναι η αγαπητή μου ανάμεσα στις νεάνιδες.

³ Όπως η μηλιά ανάμεσα στα δέντρα τού δάσους, έτσι είναι ο αγαπητός μου ανάμεσα στους νεανίσκους· επιθύμησα τη σκιά του, και κάθησα κάτω απ' αυτή, και ο καρπός του ήταν γλυκός στον ουρανίσκο μου.

⁴ Με έφερε στο σπίτι τού κρασιού, και η σημαία του επάνω μου ήταν αγάπη.

⁵ Με δυναμωτικά γλυκίσματα, υποστηρίξτε με· με μήλα, αναψύξτε με· επειδή, είμαι πληγωμένη από αγάπη.

⁶ Το αριστερό του χέρι είναι κάτω από το κεφάλι μου, και το δεξί του με εναγκαλίζεται.

⁷ Θυγατέρες τής Ιερουσαλήμ, σας ορκίζω στις δορκάδες, και στις ελαφίνες τού χωραφιού, μη ενοχλήσετε ούτε να ξυπνήσετε την αγάπη μου, μέχρις ότου θελήσει.

⁸ Η φωνή του αγαπητού μου! Δέστε, αυτός έρχεται, πηδώντας επάνω στα βουνά, σκιρτώντας επάνω στους λόφους.

⁹ Ο αγαπητός μου είναι όμοιος με δορκάδα ή με σκύμνον ελαφίνας· δέστε, στέκεται πίσω από τον τοίχο μας, κοιτάζει έξω, μέσα από τις θυρίδες, ξεπροβάλλει μέσα από τα διχτυωτά.

¹⁰ Ο αγαπητός μου απαντάει, και μου λέει: Σήκω, αγαπητή μου, ωραία μου, και έλα·

¹¹ επειδή, να, ο χειμώνας πέρασε, η βροχή διάβηκε, έφυγε·

¹² τα λουλούδια φαίνονται στη γη· ο καιρός τού τραγουδιού έφτασε, και η φωνή τής τρυγόνας ακούστηκε στη γη μας·

¹³ Η συκιά έβγαλε τα χειμωνιάτικα σύκα της, και οι άμπελοι με τα άνθη τού σταφυλιού διαχέουν ευωδιά· σήκω, αγαπητή μου, ωραία μου, και έλα·

¹⁴ ω, περισσότερά μου, που είσαι στις σχισμές τού βράχου, στους απόκρυφους τόπους των γκρεμών, δείξε μου την όψη σου, κάνε με να ακούσω τη φωνή σου· επειδή, η φωνή σου είναι γλυκιά, και η όψη σου ωραία.

¹⁵ Πιάστε για μας τις αλεπούδες, τις μικρές αλεπούδες, που αφανίζουν τις αμπέλους· επειδή, οι άμπελοί μας βρίσκονται σε άνθηση.

¹⁶ Ο αγαπητός μου ανήκει σε μένα, κι εγώ σ' αυτόν· ποιμαίνει ανάμεσα στα κρίνα.

¹⁷ Μέχρις ότου πνεύσει η αύρα τής ημέρας και φύγουν οι σκιές, γύρνα, αγαπητέ μου· γίνε όμοιος με δορκάδα ή με σκύμνον ελαφίνας επάνω στα σχισμένα βουνά.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 3

Τη νύχτα, επάνω στο κρεβάτι μου, ζήτησα εκείνον, που αγαπάει η ψυχή μου· τον ζήτησα, και δεν τον βρήκα.

² Θα σηκωθώ τώρα, θα περιέλθω την πόλη, στις αγορές, και στις πλατείες· θα ζητήσω εκείνον, που αγαπάει η ψυχή μου· τον ζήτησα, και δεν τον βρήκα.

³ Με βρήκαν οι φύλακες, αυτοί που περιέρχονται την πόλη. Μήπως είδατε εκείνον, που αγαπάει η ψυχή μου;

⁴ Αφού πέρασα λίγο πιο πέρα απ' αυτούς, βρήκα εκείνον που αγαπάει η ψυχή μου· τον έπιασα, και δεν τον άφησα, μέχρις ότου τον έφερα μέσα στο σπίτι τής μητέρας μου, και στον κοιτώνα εκείνης που με συνέλαβε.

⁵ Θυγατέρες τής Ιερουσαλήμ, σας ορκίζω στις δορκάδες, και στις ελαφίνες τού χωραφιού, μη ενοχλήσετε, ούτε να ξυπνήσετε την αγάπη μου, μέχρις ότου θελήσει.

- ⁶ Ποια είναι αυτή, αυτή που ανεβαίνει από την έρημο, σαν στύλοι καπνού, αρωματισμένη με σμύρνα και λιβάνι, με κάθε αρωματική σκόνη τού μυροποιοῦ;
- ⁷ Δέστε, το κρεβάτι τού Σολομώντα· ολόγυρα σ' αυτό είναι 60 δυνατοί άνδρες, από τους δυνατούς τού Ισραήλ·
- ⁸ όλοι αυτοί κρατούν ρομφαία, διδαγμένοι σε πόλεμο· καθένας έχει τη ρομφαία του επάνω στον μηρό του, εξαιτίας νυχτερινών φόβων.
- ⁹ Ο βασιλιάς Σολομώντας έκανε για τον εαυτό του ένα φορείο από ξύλα του Λιβάνου·
- ¹⁰ έκανε τους στύλους του από ασήμι, το ανάκλιντρό του από χρυσάφι, το στρώμα του από πορφύρα· το εσωτερικό του ήταν διακοσμημένο με αγάπη από τις θυγατέρες της Ιερουσαλήμ.
- ¹¹ Βγείτε, θυγατέρες τής Σιών, και δείτε τον βασιλιά Σολομώντα, με το διάδημά του, με το οποίο τον έστεψε η μητέρα του κατά την ημέρα τής νύμφευσής του, κατά την ημέρα τής ευφροσύνης τής καρδιάς του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

- Δ**ΕΣ, είσαι ωραία, αγαπητή μου· δες, είσαι ωραία· τα μάτια σου είναι σαν των περιστεριών ανάμεσα στους πλοκάμους σου· τα μαλλιά σου είναι σαν ποίμνιο από κατσίκια, που κατεβαίνουν από το βουνό Γαλαάδ.
- ² Τα δόντια σου είναι σαν ποίμνιο από κουρεμένα πρόβατα, τα οποία ανεβαίνουν από το πλούσιμο, που όλα τους γεννούν δίδυμα, και ανάμεσά τους δεν υπάρχει άτεκνο·
- ³ τα χείλη σου είναι σαν κόκκινη ταινία, και η λαλιά σου είναι χαριτωμένη· τα μάγουλά σου σαν ένα κομμάτι από ρόδι ανάμεσα στους πλοκάμους σου·
- ⁴ ο τράχηλός σου είναι σαν πύργος τού Δαβίδ, που είναι χτισμένος για οπλοθήκη, επάνω στον οποίο κρέμονται 1.000 επιμήκεις ασπίδες, όλες είναι ασπίδες ισχυρών·
- ⁵ οι δύο μαστοί σου είναι σαν δύο δίδυμοι σκύμνοι δορκάδας, που βόσκουν ανάμεσα στα κρίνα.
- ⁶ Μέχρις ότου πνεύσει η αύρα τής ημέρας, και φύγουν οι σκιές, εγώ θα πάω στο βουνό τής σμύρνας, και στον λόφο τού θυμιάματος.
- ⁷ Είσαι ολόκληρη ωραία, αγαπητή μου· και ψεγάδι δεν υπάρχει σε σένα.
- ⁸ Έλα μαζί μου από τον Λίβανο, νύφη, από τον Λίβανο έλα μαζί μου· δες από την κορυφή τού Αμανά, από την κορυφή τού Σενείρ, και του Αερμών, από τις φωλιές των λιονταριών, από τα βουνά των παρδάλεων.
- ⁹ Πλήγωσες την καρδιά μου, αδελφή μου, νύφη· πλήγωσες την καρδιά μου με ένα από τα μάτια σου, με έναν πλόκαμο του τραχήλου σου.
- ¹⁰ Πόσο ωραία είναι η αγάπη σου, αδελφή μου, νύφη! Πόσο καλύτερη η αγάπη σου παρά το κρασί! Και η ευωδιά των μύρων σου παρά όλα τα αρώματα!
- ¹¹ Τα χείλη σου, νύφη, στάζουν σαν κηρήθρα· μέλι και γάλα είναι κάτω από τη γλώσσα σου· και η ευωδιά των ιματίων σου σαν ευωδιά του Λιβάνου.
- ¹² Κήπος κλεισμένος είναι η αδελφή μου, η νύφη μου· βρύση κλεισμένη, πηγή σφραγισμένη.
- ¹³ Τα βλαστάρια σου είναι παράδεισος από ρόδια, μαζί με εκλεκτούς καρπούς· κύπρος μαζί με νάρδο·
- ¹⁴ νάρδος και κρίκος· καλάμι και κιννάμωμο, με όλα τα δέντρα τού θυμιάματος· σμύρνα και αλόη, μαζί με όλα τα πρώτης τάξης αρώματα·

¹⁵ πηγή κήπων, πηγάδι ζωντανού νερού, και ρυάκια από τον Λίβανο.

¹⁶ Σήκω βορριά· και έλα, νότε· πνεύσε στον κήπο μου· για να ξεχυθούν τα αρώματά του. Ας έρθει ο αγαπητός μου στον κήπο του, και ας φάει τους εξαίρετους καρπούς του.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 5

Ἦρθα στον κήπο μου, αδελφή μου, νύφη· τρύγησα τη σμύρνα μου με τα αρώματά μου· έφαγα την κηρήθρα μου με το μέλι μου· ήπια το κρασί μου με το γάλα μου· φίλοι, φάτε· πιείτε, ναι, αγαπητοί, πιείτε άφθονα.

² Εγώ κοιμάμαι, αλλ' η καρδιά μου αγρυπνάει· η φωνή τού αγαπητού μου· κρούει· «Άνοιξέ μου, αδελφή μου, αγαπητή μου, περιστερά μου, αψεγάδιαστή μου· επειδή, το κεφάλι μου γέμισε από δρόσο, οι πλόκαμοι των μαλλιών μου από σταγόνες της νύχτας».

³ «Ξεντύθηκα τον χιτώνα μου· πώς να τον φορέσω ξανά; Ένιψα τα πόδια μου· πώς να τα μολύνω ξανά;».

⁴ Ο αγαπητός μου έβαλε μέσα το χέρι του, μέσα από την τρύπα τής θύρας, και τα σπλάχνα μου τaráχτηκαν γι' αυτόν.

⁵ Εγώ σηκώθηκα για να ανοίξω στον αγαπητό μου· και τα χέρια μου έσταζαν σμύρνα, και τα δάχτυλά μου σταλαχτή σμύρνα, επάνω στις λαβές τού μοχλού.

⁶ Εγώ άνοιξα στον αγαπητό μου· αλλ' ο αγαπητός μου σύρθηκε, έφυγε· η ψυχή μου λιποθύμησε στον λόγο του· τον αναζήτησα, και δεν τον βρήκα· του φώναξα, αλλά δεν μου απάντησε.

⁷ Με βρήκαν οι φύλακες, αυτοί που περιέρχονται την πόλη, με χτύπησαν, με πλήγωσαν· οι φύλακες των τειχών μου αφάιρεσαν το ιμάτιό μου.

⁸ Θυγατέρες τής Ιερουσαλήμ, σας ορκίζω, αν βρείτε τον αγαπητό μου, τι θα του πείτε; Ότι είμαι πληγωμένη από αγάπη.

⁹ Σε τι διαφέρει από άλλον αγαπητόν ο αγαπητός σου, ω ωραία, ανάμεσα στις γυναίκες; Σε τι διαφέρει από άλλον αγαπητόν ο αγαπητός σου, και μας όρκισες έτσι;

¹⁰ Ο Αγαπητός μου είναι άσπρος και κόκκινος, ο οποίος διακρίνεται ανάμεσα σε μυριάδες·

¹¹ το κεφάλι του είναι δοκιμασμένο χρυσάφι, οι πλόκαμοί του κλάδοι φοινίκων, μαύροι σαν κόρακας·

¹² τα μάτια του σαν των περιστεριών επάνω σε ρυάκια νερών, λουσμένα σε γάλα, που ταιριάζουν σαν πέτρες ένθεσης·

¹³ τα σαγόνια του σαν πρασιές αρωμάτων, σαν αλώνια αρωματικών φυτών· τα χείλη του σαν κρίνα, που στάζουν σταλαχτή σμύρνα·

¹⁴ τα χέρια του δαχτυλίδια χρυσά, γεμάτα με βηρύλλιο, η κοιλιά του ελεφάντινο έργο τέχνης, κοσμημένο ολόγυρα με σαπφείρους·

¹⁵ οι κνήμες του σαν μαρμάρinhoι στύλοι, στηριγμένοι επάνω σε βάσεις από καθαρό χρυσάφι· η μορφή του σαν τον Λίβανο· έξοχος, όπως οι κέδροι.

¹⁶ Ο ουρανίσκος του είναι γλυκασμοί· κι αυτός ολόκληρος επιθυμητός. Αυτός είναι ο αγαπητός μου, κι αυτός ο φίλος μου, θυγατέρες τής Ιερουσαλήμ.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 6

Πού πήγε ο αγαπητός σου, ω ωραία, ανάμεσα στις γυναίκες; Πού στράφηκε ο αγαπητός σου; Και θα τον αναζητήσουμε μαζί σου.

² Ο αγαπητός μου κατέβηκε στον κήπο του, στις πρασιές των αρωμάτων, για να ποιμαίνει

μέσα στους κήπους, και να μαζεύει κρίνα.

³ Εγώ είμαι του αγαπητού μου, και ο αγαπητός μου είναι δικός μου· ποιμαίνει ανάμεσα στα κρίνα.

⁴ Είσαι ωραία, αγαπητή μου, σαν τη Θερσά, χαριτωμένη σαν την Ιερουσαλήμ, τρομερή σαν στρατός με σημαίες.

⁵ Απόστρεψε τα μάτια σου από πάνω μου, επειδή με κατέπληξαν· τα μαλλιά σου είναι σαν ποίμνιο από κατσίκια, που κατεβαίνουν από το βουνό Γαλαάδ.

⁶ Τα δόντια σου είναι σαν ποίμνιο από πρόβατα, τα οποία ανεβαίνουν από το λούσιμο, που γεννούν πάντοτε δίδυμα, και δεν υπάρχει άτεκνο ανάμεσά τους·

⁷ τα μάγουλά σου είναι σαν ένα κομμάτι από ρόδι ανάμεσα στους πλοκάμους σου.

⁸ Υπάρχουν 60 βασίλισσες, και 80 παλλακές, και αναρίθμητες νεάνιδες·

⁹ μία είναι η περιστερά μου, η αψεγάδιαστή μου· αυτή είναι η μόνη τής μητέρας της· είναι η εκλεκτή εκείνης που τη γέννησε. Την είδαν οι θυγατέρες, και τη μακάρισαν· οι βασίλισσες και οι παλλακές, και την επαίνεσαν.

¹⁰ Ποια είναι αυτή, που βγαίνει σαν την αυγή, ωραία σαν το φεγγάρι, που λάμπει σαν τον ήλιο, τρομερή σαν στρατός με σημαίες;

¹¹ Κατέβηκα στον κήπο με τις καρυδιές για να δω τη χλόη τής κοιλάδας, να δω αν βλάστησε η άμπελος, κι αν άνθισαν οι ροδιές.

¹² Χωρίς να αισθανθώ, η ψυχή μου με έκανε σαν τις άμαξες του Αμινναδίβ.

¹³ Γύρνα πίσω, γύρνα πίσω, ω Σουλαμίτιδα· γύρνα πίσω, γύρνα πίσω, για να σε θωρήσουμε. Τι θα δείτε στη Σουλαμίτιδα; Σαν έναν χορό δύο στρατοπέδων;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

Πόσο ωραία είναι τα βήματά σου με τα σανδάλια, θυγατέρα τού ηγεμόνα! Το τórνευμα των μηρών σου είναι όμοιο με περιδέραιο, έργο χειρών καλλιτέχνη.

² Ο αφαλός σου είναι τoρνευτός κρατήρας, γεμάτος από ανάμικτο κρασί· η κοιλιά σου θημωνιά σιταριού, περιφραγμένη με κρίνα·

³ οι δυο μαστοί σου είναι σαν δυο δίδυμοι σκύμνοι δορκάδας·

⁴ ο τράχηλός σου σαν ελεφάντινος πύργος· τα μάτια σου σαν τις κολυμβητικές λίμνες στην Εσεβών, κοντά στην πύλη Βαθ-ραββίμ· η μύτη σου σαν τον πύργο τού Λιβάνου, που βλέπει προς τη Δαμασκό·

⁵ το κεφάλι σου επάνω σου όπως ο Κάρμηλος, και η κόμη τού κεφαλιού σου όπως η πορφύρα· ο βασιλιάς είναι δεμένος στους πλοκάμους σου.

⁶ Πόσο ωραία και πόσο ευχάριστη είσαι, αγαπητή, εξαιτίας των εντρυφήσεων!

⁷ Τούτο το ανάστημά σου μοιάζει με φοίνικα, και οι μαστοί σου με τσαμπιά.

⁸ Είπα: Θα ανέβω στον φοίνικα, θα πιάσω τα βάγια του· και να, οι μαστοί σου θα είναι σαν τσαμπιά τής αμπέλου, και η οσμή τής μύτης σου σαν μήλα·

⁹ και ο ουρανίσκος σου όπως το καλό κρασί, που ρέει ευχάριστα για τον αγαπητό μου, και κάνει να μιλούν τα χείλη αυτών που κοιμούνται.

¹⁰ Εγώ είμαι του αγαπητού μου, και η επιθυμία του είναι σε μένα.

¹¹ Έλα, αγαπητέ μου, ας βγούμε στο χωράφι· ας διανυχτερεύσουμε στις κωμπούλεις.

¹² Ας ξημερωθούμε στους αμπελώνες· ας δούμε αν βλάστησε η άμπελος, αν άνοιξε το

άνθος τού σταφυλίου, κι αν άνθισαν οι ροδιές· εκεί θα δώσω την αγάπη μου σε σένα.

13 Οι μανδραγόρες έδωσαν οσμή, και στις θύρες μας υπάρχει κάθε είδος από αρεστούς καρπούς, νέους και παλιούς, που φύλαξα, αγαπητέ μου, για σένα.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 8

Είθε να ήσουν σαν αδελφός μου, που να είχες θηλάσει τους μαστούς της μητέρας μου! Αν σε έβρισκα έξω, θα σε φιλούσα, και δεν θα με καταφρονούσαν.

2 Θα σε έσερνα, και θα σε έβαζα μέσα στο σπίτι τής μητέρας μου, για να με διδάξεις· θα σε πότιζα αρωματικό κρασί, και χυμό τού ροδιού μου.

3 Το αριστερό του χέρι θα ήταν κάτω από το κεφάλι μου, και το δεξί του θα με είχε αγκαλιάσει.

4 Θυγατέρες τής Ιερουσαλήμ, σας ορκίζω, μη ενοχλήσετε ούτε να ξυπνήσετε την αγάπη μου, μέχρις ότου θελήσει.

5 Ποια είναι αυτή που ανεβαίνει από την έρημο, που επιστηρίζεται επάνω στον αγαπητό της; Εγώ σε ξύπνησα κάτω από τη μηλιά· εκεί σε κοιλοπόννησε η μητέρα σου· εκεί σε γέννησε αυτή που σε έτεκε.

6 Βάλε με, σαν σφραγίδα, επάνω στην καρδιά σου, σαν σφραγίδα επάνω στον βραχίονά σου· επειδή, η αγάπη είναι ισχυρή σαν τον θάνατο· η ζηλοτυπία σκληρή σαν τον άδη· οι φλόγες της είναι φλόγες φωτιάς, μια ορμητικότατη ανάφλεξη.

7 Πολλά νερά δεν μπορούν να σβήσουν την αγάπη, ούτε ποτάμια μπορούν να την πνίξουν· αν κάποιος δώσει όλα τα υπάρχοντα του σπιτιού του για την αγάπη, θα τα καταφρονήσουν ολοκληρωτικά.

8 Εμείς έχουμε μια μικρή αδελφή, και δεν έχει μαστούς· τι θα κάνουμε στην αδελφή μας, την ημέρα που θα γίνει λόγος γι' αυτή;

9 Αν υπάρχει τείχος, θα οικοδομήσουμε επάνω της ασημένιο παλάτι· και αν υπάρχει θύρα, θα την ασφαλίσουμε ολόγυρα με κέδρινες σανίδες.

10 Εγώ είμαι τείχος, και οι μαστοί μου σαν πύργοι· τότε ήμουν στα μάτια του σαν εκείνη που βρίσκει ειρήνη.

11 Ο Σολομώντας είχε έναν αμπελώνα στη Βάαλ-χαμών· έδωσε τον αμπελώνα σε φύλακες· κάθε ένας έπρεπε να φέρει για τον καρπό του 1.000 αργύρια.

12 Ο αμπελώνας μου είναι μπροστά μου· τα 1.000 αργύρια ας είναι για σένα, ω Σολομώντα, και 200 γι' αυτούς που φυλάττουν τον καρπό του.

13 Ω, εσύ, που κάθεσαι στους κήπους, οι σύντροφοι προσέχουν στη φωνή σου· κάνε με να την ακούσω.

14 Φεύγε, αγαπητέ μου, και γίνε όμοιος με δορκάδα ή με σκύμνον ελαφίνας επάνω στα βουνά των αρωμάτων.

For other languages please go to www.wordproject.org